

[Steen Folke.]

ste punkter i dette forslag. Det ville måske nok have forurolet mig, hvis det var det modsatte resultat, hr. Jørgen Junior var kommet frem til.

Inden jeg knytter et par bemærkninger til SFs og DKPs indlæg, vil jeg godt lige sige lidt om principperne i forslaget – det bliver jeg nødt til, da ministeren ikke gjorde det – lige prøve at trække frem, hvad det her forslag overhovedet går ud på. Der er ganske rigtigt tale om en meget kraftig forhøjelse af pensionstaksterne. Vi mener, der er behov for en kraftig forhøjelse, vi mener, det er helt uanstændigt, det niveau, pensionerne ligger på for øjeblikket. Det kan man være enig eller uenig i, og det er da klart, at det er noget, der kommer til at koste mange penge. Jeg tror ikke, hr. Albertsens forestillinger holder, men det er givet, at det her vil koste et milliardbeløb, hvis det skal gennemføres, det er der ingen tvivl om. Vi har ikke selv haft kapacitet til at beregne, præcis hvad det bliver, men vi kan måske i udvalget finde ud af, hvor meget en gennemførelse af forslaget ville koste. Der er ingen tvivl om, at det vil koste et milliardbeløb.

Vi vil gerne være med til at pege på nogle besparelser, som kunne finansiere noget af det. Det er ikke sikkert, vi kan blive enige med socialdemokratiet om de besparelser, men sådan set kunne forslaget godt gennemføres nu, og vi ville gerne være med til at anvise nedskæringer rundt omkring, hvor man kunne finde nedskæringer, vi kunne gå ind for. Men det er klart, at når vi har fremsat forslaget her, så er det ikke, fordi vi troede, dette forslag ville blive gennemført og vedtaget, så er det selvfølgelig netop for at gå ind i en debat om nogle hovedprincipper for, hvordan en pensionsreform skal se ud. Det er et oplæg til at få debatteret de ting, et oplæg, der viser, hvilken målsætning vi stiller op for en sådan pensionsreform – vel at mærke inden for rammerne af det kapitalistiske samfund. Det her er ikke principielt uforeneligt med kapitalismen.

Vi kunne godt forestille os, det kunne se anderledes ud i et socialistisk samfund, og til fru Tove Jørgensen vil jeg lige gøre den bemærkning, at dette med at yde efter evne og nyde efter behov, det er, så vidt jeg har forstået Marx, noget, der drejer sig om et kommunistisk samfund, ikke at forveksle med de østeuropæiske lande, men altså et egentligt kommu-

nistisk samfund, noget, som ligger langt ude i fremtiden. Jeg tror, det ville være kedeligt – konsekvenserne ville nok være lidt ubehagelige – hvis man prøvede at arbejde efter det princip i et kapitalistisk samfund. Sådan har jeg heller ikke hidtil forstået DKPs politik.

Ud over den kraftige forhøjelse af pensionstaksterne er der ganske rigtigt indeholdt dette, at der skal være en større ensartethed, vel at mærke i det samlede indtægtsgrundlag – eventuelle indtægter plus den pension eller erhvervsudygtighedsydelse, der er tale om. Vi mener, at en større lighed er værd at tilstræbe. Denne erhvervsudygtighedsydelse – det er et lidt malabarisk ord – mener vi er vigtig. Ordet understreger det principielle, nemlig at der må foretages en helhedsvurdering af muligheder for beskæftigelse på arbejdsmarkedet. Vi er imod de lægelige skøn. Det er ikke apparatfejlsmodellen, for at sige det på den måde, som vi mener forklarer, hvorfor folk ikke kan komme i varig beskæftigelse. Vi mener, der er tale om et kompliceret samspil mellem samfundsforhold og individuelle faktorer, hvor samfundsforholdene er de afgørende. Det har masser af forskning også understreget, bl. a. udstødningsforskningen, og vi har i forslagets bemærkninger henvist til nogle af resultaterne af netop denne forskning.

Vores forslag ville, som flere ordførere har erkendt, indebære en kraftig forenkling af det komplicerede pensionssystem, vi har i dag, det ville både være administrativt besparende, og det ville udtrykke en større retfærdighed. De mange forskellige takster på f. eks. invalidepensionsområdet er jo baseret på en forestilling om forskellige grader af erhvervsdygtighed, og det mener vi ikke er holdbart. Det har flere undersøgelser også vist.

Både fru Tove Jørgensen og fru Inge Krogh har indvendt mod forslaget, at det ikke tog hensyn til invalidepensionister og folk, der har behov for særlig pleje og sådan noget. Man kunne selvfølgelig godt ved siden af det foreslåede system opretholde visse særlige ydelser til nogle særlige kategorier. Vi har fremlagt nogle hovedprincipper, som skal dække det altovervejende spektrum, men det forhindrer ikke, at man på den ene eller den anden måde kan supplere med nogle ydelser til folk i helt specielle omstændigheder, der har behov for det.

Sådan set må jeg også sige til andre indvendinger, at dette med forsørgerbyrden, som kan